

Per justícia, en català

El 13 de juliol, a Santa Coloma de Farners

El Jutjat d'Instrucció número 3 de Santa Coloma de Farners ha prohibit l'ús del català als assentaments del Registre Civil. Una nova agressió al català, la llengua pròpia dels Països Catalans que, malauradament, no ens sorprèn perquè l'homogeneïtzació espanyola i francesa ha estat, és i serà l'objectiu prioritari dels estats on ens ha tocat de viure als catalans i catalanes. Aquesta imposició del jutge de Santa Coloma i, recentment, a l'estat francès, la prohibició de poder inscriure el nom d'un nen, el Martí, en català, són exemples de les agressions que la nostra llengua ha d'entomar repetidament a la nostra nació.

A més, en aquests casos, amb dos agreujants: d'una banda, la pèrdua de vergonya que fa exercir a les autoritats l'espanyolització i la francesització imperialistes – valgui la redundància –, sense complexos i, de l'altra, que aquestes expressions barroeres de colonialisme s'hagin produït en l'àmbit de la justícia. I és, precisament, per justícia, que la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) reivindica que els assentaments del Registre Civil i, per extensió, tot l'àmbit judicial es desenvolupi en català.

Si parlem de justícia, la llengua catalana és paradigma de l'antítesi. A l'estat francès, és una llengua que, a efectes legals, ni existeix. A l'estat espanyol (no per menys ganes, sinó per menys *savoir-faire*), el català és una llengua de segona i l'espanyola, de primeríssima categoria: en primer lloc, és l'única de l'estat que té el privilegi de ser única oficial en el lloc on és pròpia. Segon, és l'única amb l'estatus d'obligatòria a tot l'estat, també a les nacions on és imposada. Tercer, en els organismes estatals que, teòricament, ens representen a tots els que tenim un carnet d'identitat obligat, només és possible expressar-se en espanyol.

I, ara, ens demostren explícitament que res no ha canviat en l'intent d'uniformització des de l'època franquista: recuperen una llei de l'any 1957, ambigua i, per tant, susceptible d'interpretació jurídica, per dir-nos que les dades més íntimament lligades a la nostra existència han d'estar en llengua forastera.

Per avortar l'objectiu prioritari de què parlàvem abans: l'homogeneïtzació cultural i lingüística, cal que protestem i que fem sentir la nostra veu, perquè amb aquestes lleis no n'hi ha prou i, per tant, cal lluitar pel català (com deia la CAL al lema de Sant Jordi d'enguany). Hem de fer sentir amb totes les nostres forces que allò que, en tot cas, pot ser plurinacional és un estat –com l'espanyol i el francès– i que una nació, per definició, és impossible que ho sigui; que, quan dues llengües

estan es contacte, es produeix el fenomen de substitució lingüística que sempre afavoreix la llengua més forta i amb un poder dominant al darrere, en detriment de la que no té recursos per defensar-se, que pot acabar desapareixent; que, si una llengua no es parla i no s'usa en el territori on és pròpia (i això vol dir en tots els àmbits), no es parlarà enlloc més i que, per tant, és també en favor de la diversitat que cal usar el català; que emprar la nostra llengua i exercir la nostra condició de catalans i catalanes és un dret fonamental reconegut per lleis internacionals, tot i que esquinçat i minoritzat a casa nostra. Consegüentment, per justícia, i d'acord amb els drets fonamentals d'un poble, una llengua ha de poder exercir amb plenitud la funció de pròpia en el territori que li pertoca.

I consegüentment, és per tot això que us convoquem a la manifestació organitzada per la CAL el proper dissabte, 13 de juliol, a les 6 de la tarda, a Santa Coloma de Farners. N'hi ha que exerceixen a cop de maça la força del poder i de l'autoritat que ostenten, nosaltres tenim el valuós recurs d'unir esforços i fer-nos sentir per reclamar i exigir cada dia i, especialment, el 13 de juliol que: "Per justícia, en català. Prou imposició de l'espanyol i del francès".